

Arrest

nr. 210 478 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN CAUTER
Gustaaf Callierlaan 175
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CROWET, die *loco* advocaat J. VAN CAUTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker is het Rijk binnengekomen op 27 oktober 2008 en dient op diezelfde datum een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 juni 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvV 26 oktober 2010, nr. 50 083).

Op 29 oktober 2010 dient de verzoeker samen met zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 15 juni 2011 dat deze aanvraag ongegrond is. Hij beslist tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Het beroep dat werd ingesteld tegen deze beslissingen, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 79 728 van 20 april 2012.

Op 1 december 2010 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 13 april 2011 beslist de gemachtigde tot de weigering van inoverwegingname van deze tweede asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 9 januari 2012 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 27 juni 2012.

Op 10 december 2012 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. De gemachtigde nam hierin op 13 december 2012 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 17 april 2013 dient de verzoeker een vierde asielaanvraag in. De gemachtigde nam op 24 april 2013 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Bij 's Raads arrest nr. 111 265 van 3 oktober 2013 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 11 februari 2014 wordt de verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst wegens onderzoek naar moord.

Op 26 oktober 2015 beslist de rechtbank van eerste aanleg tot de opheffing van het aanhoudingsmandaat.

Op 26 oktober 2015 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en wordt aan de verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Bij 's Raads arrest nr. 163 490 van 4 maart 2016 werden deze beslissingen vernietigd.

Op 10 januari 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 4 oktober 2017 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar wegens feiten van moord.

Op 9 oktober 2017 beslist de gemachtigde dat de aanvraag van 10 januari 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Het betreft de bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 16 oktober 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.01.2017 werd ingediend in de gemeente Awans door:

S., F. (R.R.: …)

nationaliteit: Kosovo

geboren te P. op (...)1965

laatst gekende adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, waarbij hij wel op 28.12.2012 asiel aanvraag te Zweden en door België werd overgenomen op 16.04.2013! Betrokkene verblijft aldus opnieuw in België sinds april 2013. Betrokkene vroeg op 17.04.2013 opnieuw asiel aan. Deze asielprocedure werd achter afgesloten met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Na het afsluiten van zijn asielaanvraag ondernam betrokkene geen verdere pogingen om een verblijfsstatuut te verkrijgen tot huidige aanvraag 9bis. De drie asielaanvragen ingediend voor zijn overname uit Zweden werden ook allen negatief afgesloten.

Op datum van 04.10.2017 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 28 jaar voor moord met voorbedachte rade. Betrokkene werd onmiddellijk aangehouden en overgebracht naar de penitentiaire instelling te Dendermonde. De rechter oordeelde in het vonnis dat het om een weldoordacht plan ging dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan moord met voorbedachte rade waarvoor hij tot een zware gevangenisstraf werd veroordeeld met onmiddellijke aanhouding. Omwille van deze zeer ernstige inbreuk op de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijke gedrag vormt een actuele, werkelijke en zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij instaat voor de zorg voor zijn kleinkinderen (S. E. - R.R...., S. S. -R.R. 04021738409 en S. A. E. - R.R. ...), de kinderen van zijn op 11.03.2011 overleden zoon S. G. (R.R....2), die allen erkend zijn als vluchteling en dus over verblijfsrecht beschikken. Betrokkene beroept zich daarnaast op het feit dat hij tevens zorg draagt voor B. H. (R.R. ...) die eveneens erkend werd als vluchteling. Dit kind zou de dochter zijn van zijn zoon S. A. (die sinds 12.02.2014 opgesloten is in de gevangenis en op 04.10.2017 veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 26 jaar voor moord met voorbedachte rade). Verder haalt betrokkene aan dat een deel van zijn familie over legaal verblijf beschikt, in casu zijn zoon S. S. (R.R. ...) met zijn gezin, dat hij geen banden of relaties meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat zijn overige familieleden in België zouden verblijven. Betrokkene wijst erop dat hij hier duidelijk een beschermingswaardig gezinsleven heeft, dat er sprake is van een doorleefde gezinsband, dat de persoonlijke banden zeer hecht zouden zijn omwille van de totale afhankelijkheid van de kleinkinderen en de traumatische gebeurtenissen die zij meemaakten, dat hij de rol van vader en opvoeder zou vervullen en hij beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM.

Niettegenstaande wij de gehele situatie van betrokkene hebben bekeken, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. We willen hierbij nogmaals de bijzondere ernst van de gepleegde feiten benadrukken. Betrokkene was namelijk de opdrachtgever van een bijzonder brutale moord met een jarenlange wrok en een nietsontziende honger naar vergelding, volgens de correctionele rechtbank te Dendermonde. Het ging niet om een impulsieve daad maar om weldoordacht plan dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene vormt aldus een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid. Deze feiten zijn zo zwaarwichtig en werden ook zo beoordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde die een erg zware effectieve gevangenisstraf van 28 jaar oplegde, dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene alhier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Betrokkene haalt aan dat hij al zeer lang in België zou verblijven en meent dat het regelmatige schoolbezoek van de kleinkinderen een integratiefactor voor hem zou vormen maar dat hij daarnaast ook de nodige inspanningen zou leveren om de Nederlandse taal te leren. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 28.12.2012 asiel aanvraag te Zweden en op 16.04.2013 door België werd overgenomen vanuit Zweden. Betrokkene verblijft aldus terug in België sinds 16.04.2013. Voorafgaand aan zijn verblijf in Zweden verbleef betrokkene van 1993 tot 2008 in Duitsland en sinds 27.10.2008 in België. Allereerst merken we op dat betrokkene geen enkel stavingsstuk voorlegt met betrekking tot zijn persoonlijke integratie. Betrokkene legt wel schoolattesten voor met betrekking tot zijn kleinkinderen maar die tonen enkel aan dat zij hier naar school gaan, zij tonen niet aan dat er sprake is van enige integratie in hoofde van betrokkene zelf. Betrokkene legt zes getuigenverklaringen voor die moeten aantonen dat betrokkene en zijn echtgenote instonden voor de basisbehoeften van de (klein)kinderen. Dat feit wordt echter niet betwist in huidige beslissing. Gelet op betrokkenes verblijf

sinds 2008, met een onderbreking in 2012-2013, kan weliswaar worden aangenomen dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met dit land, doch uit niets blijkt dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De recente veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar voor moord met voorbedachte rade toont de duidelijke onwil van betrokkene om zich aan te passen aan de België geldende regels en wetten. Zijn lange verblijf en integratie kunnen dan ook niet weerhouden worden.

De nauwste band die betrokkene heeft met België is het feit dat vier van zijn kleinkinderen erkend zijn als vluchteling en dat hij, samen met zijn echtgenote, instaat voor hun zorgen, en dat ze een hechte gezinscel vormen. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen wij op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Vooreerst merken we op dat met betrekking tot B. H. (R.R. ...) noch de voorgelegde identiteitsstukken noch het rijksregister van het kind melding maken van de vader. Het kind is administratief dus vaderloos, er wordt enkel melding gemaakt van haar moeder B. E. (R.R....). Betrokkene toont aldus niet aan dat het effectief om zijn kleinkind gaat, verder toont betrokkene niet aan dat haar moeder, mevrouw B. E. niet voor haar dochter kan zorgen. Uit het administratief dossier van S. A. blijkt namelijk dat zij hem regelmatig bezoekt in de gevangenis en dat zij dus aanwezig is op het Belgische grondgebied. Verder merken we op dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn kleinkinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en zijn ernstige feiten van openbare orde. Betrokkene kan zich niet beroepen op de zorg die hij zijn kleinkinderen zou verschaffen daar hij veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar waardoor hij dus onmogelijk zorg kan dragen voor zijn kleinkinderen gezien zijn feitelijke afwezigheid in het leven van zijn kleinkinderen. De situatie waarin betrokkene zich nu bevindt is louter het gevolg van zijn eigen keuzes. Betrokkene heeft zijn behoefte aan wraak laten primeren op de belangen van zijn kleinkinderen. Uit het vonnis blijkt dat de gepleegde moord nauwkeurig voorbereid en gepland was. Nergens in deze periode van voorbereiding heeft betrokkene zich beraad over de gevolgen van zijn acties voor zijn kleinkinderen. Zelfs het feit dat zijn kleinkinderen reeds een traumatisch verleden gekend zouden hebben heeft betrokkene niet tegengehouden. Het valt nu feitelijk aan de jeugdrechter toe om te beslissen welke (plaatsings)maatregel in het belang van de minderjarige kinderen is die zich duidelijk in een problematische opvoedingssituatie bevinden. De kinderen hebben verschillende legaal verblijvende familieleden die de zorg voor de kinderen eventueel kunnen overnemen en een plaatsing in een residentiële instelling behoort eveneens tot de mogelijkheden. Gezien de zwaarwichtige feiten van openbare orde kan betrokkene niet instaan voor de zorg voor zijn vier minderjarige kinderen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene steeds benadrukt dat de zorg voor de kleinkinderen door zijn echtgenote, S. S., en hemzelf wordt verschaft. Mevrouw S. S. maakt echter geen voorwerp uit van huidige aanvraag 9bis. Huidige aanvraag 9bis werd enkel ingediend voor betrokkene. Doordat betrokkene veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar en hij sinds 04.10.2017 opgesloten werd in de gevangenis, verandert deze beslissing om betrokkene geen gunstige regeling toe te staan niets wezenlijk aan de situatie van de kinderen. Betrokkene heeft zichzelf buitenspel gezet door zijn feiten van openbare orde die een jarenlange gevangenisstraf tot gevolg hebben waardoor hij dus onmogelijk in kan staan voor de zorg voor zijn kleinkinderen daar hij feitelijk afwezig zal zijn in het leven van zijn kleinkinderen.

Het feit dat één van zijn negen kinderen, in casu S. S. (R.R. ...) samen met zijn gezin over een legaal verblijf beschikt, kan niet weerhouden worden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat zijn zoon over verblijfsrecht beschikt. Volledigheidshalve merken we op dat geen van zijn andere kinderen over enig verblijfsrecht beschikt in België. S. E. (R.R. ...), S. E. (R.R. ...) en S. Sa. (R.R. ...) werden allen afgevoerd van ambtswege in 2014 en hun administratieve dossiers bevatten geen bewijzen van recente aanwezigheid op het

Belgische grondgebied. Zijn dochter S. Sh. (R.R. ...) werd op datum van 03.03.2016 afgeschreven naar het buitenland en verblijft dus niet meer op het Belgische grondgebied. Zijn dochter S. Z. (R.R. ...) werd op datum van 07.12.2015 door onze diensten gerepatrieerd naar Kosovo. De bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat zijn overige familieleden in België zouden verblijven, wordt aldus niet ondersteund door de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Volledigheidshalve merken we op dat zijn twee overige zoons, S. A. (R.R. ...) en S. F. (R.R. ...) sinds februari 2014 opgesloten werden in de gevangenis en dat beiden, samen met betrokkene, op 04.10.2017 door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld werden tot een gevangenisstraf van respectievelijk 26 en 25 jaar gevangenisstraf voor moord met voorbedachten rade.

*Betrokkene beroept zich verder nog op art. 8 EVRM. Er dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene 'kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de artikelen 2, 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoeker betoogt als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan.

a) Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in het algemeen

Verweerder haalt telkenmale aan dat verzoeker een "ernstige en actueel gevaar" vormt voor de samenleving. Verweerder verwijst naar een veroordeling voor weliswaar zeer ernstige feiten, maar neemt hierbij niet alle nuttige elementen in overweging.

Zelfs wanneer er sprake is van een veroordeling, dan is dit op zich niet voldoende om te oordelen dat er een ernstig gevaar is voor de openbare orde. Er dient in ieder individueel geval te worden nagegaan of er sprake is van een actueel en ernstig gevaar voor de samenleving.

Verzoeker voert aan dat deze analyse in casu niet gebeurd is. Hij vormt geen ernstig of actueel gevaar voor de samenleving en het tegendeel is geenszins bewezen door een loutere verwijzing naar een veroordeling.

Zo is deze veroordeling allesbehalve definitief. Verzoeker heeft zijn betrokkenheid bij de feiten steeds ten stelligste ontkend en de zaak dient dan ook nog in graad van beroep behandeld te worden.

Bovendien moet er ook op gewezen worden dat verzoeker gedurende de jaren voorafgaand aan de veroordeling vrij was onder slechts beperkte voorwaarden. Kennelijk werd hij door verschillende onderzoeksrechters en onderzoeksgerechten niét als een dusdanig gevaar voor de samenleving beschouwd dat hij uit de maatschappij moest worden geweerd. Verzoeker heeft deze voorwaarden, zoals bij de feiten uiteengezet, steeds plichtsbewust opgevolgd.

Van bovenstaande elementen wordt echter nergens melding gemaakt in de bestreden beslissing. Het is duidelijk dat verweerder geen voldoende zorgvuldige analyse heeft gemaakt alvorens tot de bestreden beslissing te komen, zeker nu dit elementen zijn waarvan verweerder zeker op de hoogte had moeten zijn.

b) Schending van art. 2 en 3 EVRM

Verzoeker maakt deel uit van de Roma-gemeenschap. Omwille van deze Roma-identiteit werden hij en zijn familieleden bij het einde van de oorlog in Kosovo geïsoleerd, waarbij hun huis werd vernietigd en verzoeker een van zijn zonen verloor, de heer G. S..

Verzoeker heeft een gegronde vrees om onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, of zelfs om van zijn leven te worden beroofd, in zijn herkomstland.

Dat de situatie van Roma in Kosovo nog steeds schrijnend is, wordt bevestigd door de laatste rapporten van organisaties zoals Human Rights Watch (World Report 2017, <https://www.hrw.org/world-report/2017/country-chapters/serbia/kosovo>) en Amnesty International (Amnesty International Report 2016/17 - Serbia, <https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/serbia/report-serbia/>).

c) Schending van art. 8 EVRM

Verder dient met betrekking tot dit ernstig en actueel gevaar, waarvan verzoeker aanvoert dat het in zijn hoofde niet aanwezig is, worden nagegaan of de maatregelen ter bescherming van de maatschappij in verhouding staan met de concrete individuele belangen van de vreemdeling en zijn gezin (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 18 december 2014, arrest nr. 135.326).

Er dient dus een correcte en concrete, billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en specifieke omstandigheden van de vreemdeling enerzijds, en het algemeen belang anderzijds, dit alles volgens de proportionaliteitstoets.

Het familieleven van verzoeker maakt een van de bijzondere specifieke omstandigheden uit. Art. 8 EVRM stipuleert:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en de vrijheden van anderen."

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om vóór het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

"Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de ven/verende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde."

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing gefaald heeft de nodige belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoeker instaat voor zijn (klein)kinderen of dat hij een vaderlijke rol aanneemt ten aanzien van deze kleinkinderen.

Verweerder haalt aan dat verzoeker "zich niet kan beroepen op de zorg die hij zijn kleinkinderen zou verschaffen daar hij veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar waardoor hij dus onmogelijk zorg kan dragen voor zijn kleinkinderen gezien zijn feitelijke afwezigheid in het leven van zijn kleinkinderen".

Vooreerst dient nogmaals benadrukt te worden dat deze veroordeling geenszins definitief is en dat verzoeker consistent zijn betrokkenheid bij de tenlastegelegde feiten ontkent.

Daarnaast is het niet omdat een persoon gedetineerd is, dat hij "feitelijk afwezig" is in het leven van zijn familie. Ook een gedetineerde geniet bescherming van het familiale leven onder art. 8 EVRM.

In het voorliggende geval heeft verzoeker voor het grootste deel van het leven van vier van zijn kleinkinderen ten aanzien van hen de vaderlijke rol opgenomen. Verweerder betwist niet dat er sprake is van een hechte gezinscel.

Deze kinderen zijn erkend als vluchteling.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker quasi geen mogelijkheden meer heeft om de affectieve band met deze kinderen te onderhouden en dat zijn kleinkinderen een voor hen zeer belangrijke figuur zien verdwijnen, hetgeen des te schrijnender is nu zij al een traumatisch verleden hebben gekend.

Verweerder ontkent deze uitzonderlijk belangrijke rol van verzoeker in het leven van deze kinderen niet, doch stelt dat deze gezinsband niet opweegt tegen het gevaar voor de openbare orde. Nochtans, zelfs al zou er sprake zijn van een ernstig en actueel gevaar (hetgeen verzoeker betwist), dan is dit enkel geënt op de niet-definitieve veroordeling van verzoeker tot een gevangenisstraf van 28 jaar. Verweerder heeft bijgevolg de mogelijkheid een beslissing te nemen die minder ingrijpend is in het kader van de bescherming voortspuitend uit art. 8 EVRM, nu enig potentieel gevaar geneutraliseerd wordt door de gevangenisstraf. Een machtiging tot verblijf zou én de rechten van verzoeker en de kleinkinderen tot bescherming van het gezinsleven vrijwaren, én de waarborg bieden dat de kleinkinderen geen belangrijke figuur uit hun leven zien verdwijnen, en tegelijk toch de maatschappij beschermen tegen enig gevaar nu verzoeker in de gevangenis verblijft (los van de mogelijkheid dat verzoeker in graad van beroep wordt vrijgesproken, hetgeen meteen zou inhouden dat er zeker geen sprake is van een gevaar voor de openbare orde).

Door anders te besluiten, neemt verweerder een onredelijke en disproportionele beslissing in het kader van art. 8 EVRM.

d) Schending van art. 6 EVRM

Conform art. 6, 3. b) EVRM heeft een ieder tegen wie vervolging is ingesteld, onder meer het recht te beschikken over de tijd en faciliteiten die nodig zijn voor de voorbereiding van zijn verdediging.

De veroordeling jegens verzoeker is niet definitief. Verzoeker gaat hiertegen in beroep.

Gezien er in het betreffende dossier meerdere aangehoudenen zijn, zal dit ook in graad van beroep normaal op korte termijn behandeld worden.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat verzoeker ernstig beperkt wordt in zijn mogelijkheden om zijn verdediging voor te bereiden, te overleggen met zijn raadsman, zijn dossier in te kijken, of verder alle nuttige handelingen te verrichten voor zijn verdediging.

e) Besluit

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, in het bijzonder in het kader van art. 2, 3, 6 en 8 EVRM

Uit al het bovenstaande blijkt dat het eerste middel ernstig is.”

3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 6 van het EVRM

De verzoeker voert in zijn enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2, 3 en 6 van het EVRM.

De Raad dient er in dit kader echter op te wijzen dat de thans bestreden beslissing enkel inhoudt dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Het is dan ook passend om vooreerst het relevante juridische kader te schetsen.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Waar de verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en waar hij aangeeft te vrezen om in Kosovo te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen en dat hij zelfs vreest om van zijn leven te worden beroofd, merkt de Raad dan ook op dat de gemachtigde de aanvraag "*ontvankelijk doch ongegrond*" heeft verklaard. Dit impliceert dus dat het werd aanvaard dat er wel degelijke buitengewone omstandigheden aan de orde zijn die de verzoeker verhinderen om zijn aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, zodat het de verzoeker wordt toegestaan om, bij uitzondering, de aanvraag in te dienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats.

Aangezien het wordt erkend dat de verzoeker niet naar zijn land van herkomst hoeft te gaan om van daaruit zijn aanvraag in te dienen en aangezien de bestreden beslissing ook zelf nergens stelt dat de verzoeker moet terugkeren, kan de verzoeker geen concreet belang doen gelden bij zijn betoog omtrent de vrees die de verzoeker stelt te hebben bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze verband met enige verplichting om terug te keren naar Kosovo, wel in tegendeel.

De verzoeker kan zich *in casu* ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM. Hij stelt immers dat "*de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing*" tot gevolg zou hebben dat hij ernstig beperkt wordt in zijn mogelijkheden om zijn verdediging op te nemen in het beroep dat hij gaat indienen tegen de veroordeling door de correctionele rechtbank. Nog los van de vaststelling dat deze kritiek niet de wettigheid, maar enkel de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing betreft, merkt de Raad op dat de verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij hoger beroep zal aantekenen tegen zijn veroordeling. Noch bij het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt hiervan enig bewijs bijgebracht. De loutere hypothetische beweringen van de verzoeker kunnen dan ook niet tot de nietigverklaring leiden. Bovendien valt niet in te zien waarom de loutere weigering, om de verzoeker tot een verblijfsrecht van meer dan drie maanden te machtigen, tot gevolg zou hebben dat hij geen nuttige handelingen zou kunnen stellen ter zijner verdediging. De verzoeker zit een zeer lange gevangenisstraf uit en hieraan kan noch een verblijfsmachtiging, noch de weigering van zulke machtiging afbreuk doen.

De aangevoerde schending van de artikelen 2, 3 en 6 van het EVRM is dan ook, bij gebrek aan concreet belang bij deze middelenonderdelen, onontvankelijk.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september

1999, nr. 82.301). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst er op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Teneinde te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, wordt doorgaans nagegaan of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating, dan oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of te blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 76). Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf, dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken

tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Het EHRM oordeelt dat de grens tussen de positieve en de negatieve verplichtingen van de staat krachtens artikel 8 niet nauwkeurig kan gedefinieerd worden. De toepasselijke principes zijn echter vergelijkbaar. In beide gevallen moet er over gewaakt worden dat een juist evenwicht wordt bewaard tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide hypothesen geniet de staat een zekere beoordelingsmarge (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106).

De Raad stelt vast dat de verzoeker niet over enig verblijfsrecht in België beschikte toen hij zich op 10 januari 2017 tot het bestuur richtte met een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De thans bestreden verblijfsweigering betreft dan ook niet de weigering van een voortgezet verblijf, maar wel verzoek om een eerste toelating. Bijgevolg vormt de bestreden beslissing als dusdanig geen inmenging in een bestaand gezins- en privéleven van de verzoeker en dient er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM plaats te vinden. In dit geval moet volgens het EHRM dus onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de boven vermelde 'fair balance'-toets.

De verzoeker wijst er dus terecht op dat het bestuur in het kader van de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming een concrete belangenafweging dient door te voeren. Hierbij kan aandacht worden geschonden aan het gedrag van de vreemdeling maar ook aan het belang en het welzijn van zijn legaal in België verblijvende familieleden. De verzoeker betwist niet dat hij door de correctionele rechtbank te Dendermonde werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar wegens moord, doch hij stelt dat hij beroep aantekent zodat de veroordeling nog niet definitief is. Daarnaast betwist de verzoeker dat hij een ernstig en actueel gevaar zou betekenen voor de openbare orde. In zijn uiteenzettingen onder 2.1., a) van zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker hieromtrent naar het feit dat hij gedurende een aantal jaren voorafgaand aan de veroordeling vrij was onder voorwaarden, zodat hij door de onderzoeksrechters niet als een dusdanig gevaar voor de samenleving werd beschouwd. De verzoeker merkt ook op dat hij alle voorwaarden steeds heeft opgevolgd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing over elk van de door de verzoeker in zijn verblijfsaanvraag aangehaalde punten een zeer concrete motivering bevat. Uit de motieven blijkt ook dat de gemachtigde een concrete belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij op uitvoerige wijze wordt toegelicht waarom in dit geval de belangen van de Belgische staat bij het vrijwaren van de openbare orde zwaarder doorwegen dan verzoekers privé- en gezinsbelangen.

De bestreden beslissing bevat de volgende motieven over de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken:

“Op datum van 04.10.2017 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 28 jaar voor moord met voorbedachte rade. Betrokkene werd onmiddellijk aangehouden en overgebracht naar de penitentiaire instelling te Dendermonde. De rechter oordeelde in het vonnis dat het om een weldoordacht plan ging dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene heeft zich aldus schuldig gemaakt aan moord met voorbedachte rade waarvoor hij tot een zware gevangenisstraf werd veroordeeld met onmiddellijke aanhouding. Omwille van deze zeer ernstige inbreuk op de openbare orde kan aan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan. Betrokkenes persoonlijke gedrag vormt een actuele, werkelijke en zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

(...)

Niettegenstaande wij de gehele situatie van betrokkene hebben bekeken, dienen wij te stellen dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. We willen hierbij nogmaals de bijzondere ernst van de gepleegde feiten benadrukken. Betrokkene was namelijk de opdrachtgever van een bijzonder brutale moord met een jarenlange wrok en een

nietsontziende honger naar vergelding, volgens de correctionele rechtbank te Dendermonde. Het ging niet om een impulsieve daad maar om weldoordacht plan dat al lange tijd voordien bepaald was. Betrokkene vormt aldus een reële, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid. Deze feiten zijn zo zwaarwichtig en werden ook zo beoordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde die een erg zware effectieve gevangenisstraf van 28 jaar oplegde, dat betrokkene een ernstig gevaar vormt voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene alhier geen verblijf toe te staan. En dit belang primeert op de overige belangen met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

(...) Gelet op betrokkenes verblijf sinds 2008, met een onderbreking in 2012-2013, kan weliswaar worden aangenomen dat betrokkene banden heeft ontwikkeld met dit land, doch uit niets blijkt dat deze van dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat ze zouden kunnen opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. De recente veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar voor moord met voorbedachte rade toont de duidelijke onwil van betrokkene om zich aan te passen aan de België geldende regels en wetten. Zijn lange verblijf en integratie kunnen dan ook niet weerhouden worden.

De nauwste band die betrokkene heeft met België is het feit dat vier van zijn kleinkinderen erkend zijn als vluchteling en dat hij, samen met zijn echtgenote, instaat voor hun zorgen, en dat ze een hechte gezinscel vormen. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. (...)

Betrokkene heeft zijn behoefte aan wraak laten primeren op de belangen van zijn kleinkinderen. Uit het vonnis blijkt dat de gepleegde moord nauwkeurig voorbereid en gepland was. Nergens in deze periode van voorbereiding heeft betrokkene zich beraad over de gevolgen van zijn acties voor zijn kleinkinderen. Zelfs het feit dat zijn kleinkinderen reeds een traumatisch verleden gekend zouden hebben heeft betrokkene niet tegengehouden.

(...)

Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene 'kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan.'

De verzoeker toont niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn. Waar de verzoeker verwijst naar de opheffing van zijn aanhoudingsmandaat, merkt de Raad op dat het administratief dossier een afschrift bevat van de beschikking van de onderzoeksrechter tot opheffing van het bevel tot aanhouding. In deze beschikking heeft de onderzoeksrechter uitdrukkelijk het volgende heeft overwogen: "Overwegende dat er zowel ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van de in verdenkinggestelde als een volstreekte noodzakelijkheid voor de openbare veiligheid zoals die bestond op het moment van de aanhouding van de in verdenkinggestelde." Hieruit blijkt dat de onderzoeksrechter de verzoeker nog steeds als een gevaar voor de openbare veiligheid beschouwt, zoals op het moment van zijn aanhouding. De verzoeker kan dan ook niet ernstig beweren dat de onderzoeksgerechten hem niet langer als gevaar voor de samenleving beschouwden. De verzoeker toont met zijn loze kritiek dan ook niet aan dat de gemachtigde ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de opheffing van het aanhoudingsmandaat.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs bijbrengt waaruit kan blijken dat hij daadwerkelijk hoger beroep heeft ingesteld tegen het vonnis van de correctionele rechtbank van 4 oktober 2017, waarbij hij werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar wegens moord. De loutere bewering dat de verzoeker beroep heeft ingesteld of de loutere ontkenning van de feiten, volstaat uiteraard niet om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Aangezien de verzoeker niet betwist dat hij op 4 oktober 2017 werd veroordeeld en hij niet aantoont dat deze veroordeling in hoger beroep ongedaan zou zijn gemaakt of zou zijn hervormd, kon de gemachtigde op goede gronden vaststellen dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van moord. De strafrechtelijke veroordeling volstaat als bewijs van de vastgestelde misdaad.

Bovendien kan uit de hierboven geciteerde motieven niet blijken dat de gemachtigde zich uitsluitend op de correctionele veroordeling wegens moord heeft gebaseerd. In tegendeel blijkt dat niet de veroordeling op zich de doorslag gaf, maar wel de gedragingen van de verzoeker bij het stellen van de strafbare feiten van moord met voorbedachten rade. De gemachtigde benadrukt in dit kader dat er sprake was een jarenlange wrok en een nietsontziende honger naar vergelding, dat het niet ging om een impulsieve daad maar om een weldoordacht plan dat al lange tijd voordien bepaald was. De verzoeker betwist wel dat hij de feiten pleegde, maar hij beperkt zich wederom tot een loutere ontkenning, die uiteraard geen afbreuk kan doen aan de strafrechtelijke veroordeling en het door de rechtbank naar voor gebrachte bewijs van schuld.

De Raad merkt op dat niet kan worden betwist dat de door de verzoeker gepleegde feiten (de verzoeker gaf de opdracht voor een zeer brutale moord) en zijn gedragingen zeer ernstig zijn. Aangezien de verzoeker de moord niet zelf pleegde, doch er wel de opdracht toe gaf, ziet de Raad ook niet in waarom het *“potentieel gevaar”* dat van de verzoeker uitgaat reeds zou zijn geneutraliseerd door de lange gevangenisstraf die hij momenteel ondergaat. Gelet op de bijzondere ernst van de door de verzoeker gepleegde feiten van moord en de daarbij tentoon gespreide niets ontziende drang naar vergelding en gelet op de veroordeling tot een zeer zware gevangenisstraf van 28 jaar, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde op goede en redelijke gronden heeft gemeend dat de Belgische openbare orde en veiligheid moeten worden beschermd tegen de reële, actuele en ernstige bedreiging die van de verzoeker uitgaat.

Toegespitst op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bescherming van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op de bijzondere ernst van de door de verzoeker gestelde gedragingen, kan de verweerder worden bijgetreden in zijn beoordeling dat de individuele belangen van de verzoeker niet opwegen tegen de belangen van de Belgische samenleving bij de bescherming van de openbare orde.

In de mate dat de verzoeker zich beroept op de hechte en nauwe gezinsbanden die hij in België heeft ontplooid met zijn kleinkinderen en kinderen, merkt de Raad op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat het gezinsleven van de verzoeker onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Aangezien artikel 8 van het EVRM ook met betrekking tot het gezinsleven geen absolute bescherming biedt, betekent dit echter niet dat de gemachtigde verplicht was om de verzoeker tot een verblijf in België te machtigen op grond van dit gezinsleven.

De bestreden beslissing bevat de volgende motieven met betrekking tot de familiale situatie van de verzoeker:

“De nauwste band die betrokkene heeft met België is het feit dat vier van zijn kleinkinderen erkend zijn als vluchteling en dat hij, samen met zijn echtgenote, instaat voor hun zorgen, en dat ze een hechte gezinscel vormen. Opnieuw dienen wij te stellen dat dit niet opweegt tegen het ernstig en actueel gevaar dat betrokkene door zijn persoonlijke gedrag vormt voor de openbare orde. Wat het hoger belang en het welzijn van de kinderen betreft, dienen wij op te merken dat het belang van het kind een primordiaal karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Vooreerst merken we op dat met betrekking tot B. H. (R.R. ...) noch de voorgelegde identiteitsstukken noch het rijksregister van het kind melding maken van de vader. Het kind is administratief dus vaderloos, er wordt enkel melding gemaakt van haar moeder B. E. (R.R....). Betrokkene toont aldus niet aan dat het effectief om zijn kleinkind gaat, verder toont betrokkene niet aan dat haar moeder, mevrouw B. E. niet voor haar dochter kan zorgen. Uit het administratief dossier van S. A. blijkt namelijk dat zij hem regelmatig bezoekt in de gevangenis en dat zij dus aanwezig is op het Belgische grondgebied. Verder merken we op dat het betrokkene zelf is die de belangen van zijn kleinkinderen heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag en zijn ernstige feiten van openbare orde. Betrokkene kan zich niet beroepen op de zorg die hij zijn kleinkinderen zou verschaffen daar hij veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar waardoor hij dus onmogelijk zorg kan dragen voor zijn kleinkinderen gezien zijn feitelijke afwezigheid in het leven van zijn kleinkinderen. De situatie waarin betrokkene zich nu bevindt is louter het gevolg van zijn eigen keuzes. Betrokkene heeft zijn behoefte aan wraak laten primeren op de belangen van zijn kleinkinderen. Uit het vonnis blijkt dat de gepleegde moord nauwkeurig voorbereid en gepland was. Nergens in deze periode van voorbereiding heeft betrokkene zich beraad over de gevolgen van zijn acties voor zijn kleinkinderen. Zelfs het feit dat zijn kleinkinderen reeds een traumatisch verleden gekend zouden hebben heeft betrokkene niet tegengehouden. Het valt nu feitelijk aan de jeugdrechter toe om te beslissen welke (plaatsings)maatregel in het belang van de minderjarige kinderen is die zich duidelijk in een

problematische opvoedingssituatie bevinden. De kinderen hebben verschillende legaal verblijvende familieleden die de zorg voor de kinderen eventueel kunnen overnemen en een plaatsing in een residentiële instelling behoort eveneens tot de mogelijkheden. Gezien de zwaarwichtige feiten van openbare orde kan betrokkene niet instaan voor de zorg voor zijn vier minderjarige kinderen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene steeds benadrukt dat de zorg voor de kleinkinderen door zijn echtgenote, S. S., en hemzelf wordt verschaft. Mevrouw S. S. maakt echter geen voorwerp uit van huidige aanvraag 9bis. Huidige aanvraag 9bis werd enkel ingediend voor betrokkene. Doordat betrokkene veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar en hij sinds 04.10.2017 opgesloten werd in de gevangenis, verandert deze beslissing om betrokkene geen gunstige regeling toe te staan niets wezenlijk aan de situatie van de kinderen. Betrokkene heeft zichzelf buitenspel gezet door zijn feiten van openbare orde die een jarenlange gevangenisstraf tot gevolg hebben waardoor hij dus onmogelijk in kan staan voor de zorg voor zijn kleinkinderen daar hij feitelijk afwezig zal zijn in het leven van zijn kleinkinderen.

Het feit dat één van zijn negen kinderen, in casu S. S. (R.R. ...) samen met zijn gezin over een legaal verblijf beschikt, kan niet weerhouden worden. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) In casu blijft het bij de loutere verklaring dat zijn zoon over verblijfsrecht beschikt. Volledigheidshalve merken we op dat geen van zijn andere kinderen over enig verblijfsrecht beschikt in België. S. E. (R.R. ...), S. E. (R.R. ...) en S. Sa. (R.R. ...) werden allen afgevoerd van ambtswege in 2014 en hun administratieve dossiers bevatten geen bewijzen van recente aanwezigheid op het Belgische grondgebied. Zijn dochter S. Sh. (R.R. ...) werd op datum van 03.03.2016 afgeschreven naar het buitenland en verblijft dus niet meer op het Belgische grondgebied. Zijn dochter S. Z. (R.R. ...) werd op datum van 07.12.2015 door onze diensten gerepatriëerd naar Kosovo. De bewering dat betrokkene geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst en dat zijn overige familieleden in België zouden verblijven, wordt aldus niet ondersteund door de beschikbare informatie uit het administratief dossier. Volledigheidshalve merken we op dat zijn twee overige zoons, S. A. (R.R. ...) en S. F. (R.R. ...) sinds februari 2014 opgesloten werden in de gevangenis en dat beiden, samen met betrokkene, op 04.10.2017 door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde veroordeeld werden tot een gevangenisstraf van respectievelijk 26 en 25 jaar gevangenisstraf voor moord met voorbedachten rade.

(...) Uit hetgeen voorafgaat mag duidelijk zijn dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Niettemin hebben wij ook nagegaan of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij en zijn gezin. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat wij tot de conclusie kwamen dat de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die betrokkene door zijn persoonlijk gedrag vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid zwaarder doorweegt dan de belangen van betrokkene en zijn gezin. Betrokkene "kan aldus absoluut geen verblijf in België worden toegestaan."

De gemachtigde neemt aldus ook uitdrukkelijk het hoger belang van verzoekers kleinkinderen in rekening. In de mate dat de verzoeker stelt dat het niet is omdat hij door zijn detentie "feitelijk afwezig" is in het leven van zijn familie, dat er geen beschermingswaardige familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM zou zijn, merkt de Raad op dat de gemachtigde heeft gesteld dat de verzoeker is opgesloten in de gevangenis alwaar hij nog een lange straf heeft uit te zitten, waardoor hij feitelijk geen deel kan uitmaken van het leven van zijn kleinkinderen.

De gemachtigde stelt voorts het volgende: "Gezien de zwaarwichtige feiten van openbare orde kan betrokkene niet instaan voor de zorg voor zijn vier minderjarige kinderen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene steeds benadrukt dat de zorg voor de kleinkinderen door zijn echtgenote, S. S., en hemzelf wordt verschaft. Mevrouw S. S. maakt echter geen voorwerp uit van huidige aanvraag 9bis. Huidige aanvraag 9bis werd enkel ingediend voor betrokkene. Doordat betrokkene veroordeeld werd tot een effectieve gevangenisstraf van 28 jaar en hij sinds 04.10.2017 opgesloten werd in de gevangenis, verandert deze beslissing om betrokkene geen gunstige regeling toe te staan niets wezenlijk aan de

situatie van de kinderen. Betrokkene heeft zichzelf buitenspel gezet door zijn feiten van openbare orde die een jarenlange gevangenisstraf tot gevolg hebben waardoor hij dus onmogelijk in kan staan voor de zorg voor zijn kleinkinderen daar hij feitelijk afwezig zal zijn in het leven van zijn kleinkinderen.”

De verzoeker maakt wederom op geen enkele wijze concreet aannemelijk dat de boven geciteerde motivering kennelijk onredelijk zou zijn. De verzoeker weerlegt bovendien niet dat hij in de realiteit, gezien de gevangenneming, de zorg van zijn kleinkinderen niet meer op zich kan nemen. De verzoeker betwist evenmin dat de kleinkinderen in België “*verschillende legaal verblijvende familieleden*” hebben “*die de zorg voor de kinderen eventueel kunnen overnemen*”.

Het al dan niet toekennen van een machtiging tot verblijf, neemt inderdaad niet weg dat de verzoeker nog een lange gevangenisstraf dient uit te zitten die het hem moeilijk maakt om actief deel uit te maken van het dagdagelijkse leven van zijn kinderen. Het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging aan de verzoeker heeft evenmin een invloed op het verblijfsrecht dat de kinderen sowieso hebben in België. Er valt ook niet in te zien waarom de loutere weigering van de machtiging tot verblijf aan de verzoeker, het voor hem onmogelijk zou maken om een affectieve band met zijn kleinkinderen te onderhouden. Het gaat dan ook geenszins alle redelijkheid te buiten om te oordelen dat de verblijfsweigering, in verzoekers specifieke feitelijke situatie, niets wezenlijk verandert aan de situatie van de kleinkinderen.

De Raad erkent dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM echter ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een (groot)ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde het welzijn en belang van verzoekers kleinkinderen *in concreto* in de belangenafweging heeft betrokken. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich beperkt tot een herhaling van elementen die door de gemachtigde werden meegenomen in zijn afweging, doch nergens concreet ingaat op de precieze beoordeling en afweging ervan zoals deze in de motieven van de bestreden beslissing worden uiteengezet, laat staan dat hij aantoont dat kennelijk onredelijk werd opgetreden.

De gemachtigde heeft, in het kader van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, de individuele belangen van de verzoeker en zijn familie op concrete wijze afgewogen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het handhaven van de openbare orde. Hij heeft daarbij op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden, die de situatie van verzoeker en zijn kleinkinderen kenmerken, in overweging genomen.

De gemachtigde heeft deze feiten en omstandigheden vervolgens afgewogen tegen de vaststelling dat er ernstige redenen van openbare orde aanwezig zijn die voortvloeien uit het gedrag van verzoeker, dat een werkelijk, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde en de openbare veiligheid vormt.

Gelet op de bijzondere omstandigheden van deze zaak, zoals hoger besproken, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde *in casu* een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoekers gezin, inclusief deze van de kleinkinderen, niet opwegen tegen het belang van de vrijwaring van de openbare orde (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 64; zie in deze zin ook EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, *Salem/Denemarken*, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, *Hamesevic/Denemarken*, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat de gemachtigde zich in de bestreden beslissing niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. De uiteenzetting van de verzoeker laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder beschikt. Bovendien maakt de

verzoeker niet aannemelijk dat de belangenafweging die de verweerder in de bestreden beslissing heeft gemaakt, en waar hij besliste dat het belang van de staat *in casu* primeert op de belangen van de verzoeker en zijn gezinsleden, elke redelijkheid te buiten zou gaan. De gemachtigde heeft voorts alle in de aanvraag voorgelegde elementen in rekening genomen en de verzoeker toont niet aan dat deze of gene elementen niet op zorgvuldige wijze werden onderzocht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

3.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE